

Arrest

nr. 249 973 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die aan de bestreden beslissing voorafgaan, worden in de nota met opmerkingen opgelijst als volgt:

“Verzoeker heeft op 31.07.2018 een asielaanvraag ingediend. Het Nederlands werd bepaald als taal van het onderzoek, gelet op verzoekers vraag om bijstand van een tolk van Engelse taal.

Verzoeker werd op 25.10.2018 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 29.10.2018 werd verzoekers asielaanvraag overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 18.02.2019 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

De Commissaris-generaal heeft op 26.06.2019 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren.

Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 26.06.2019 diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 234.846 dd. 03.04.2020 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd."

Op 8 mei 2020 treft de verwerende partij de thans bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Deze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten,

naam : A.

voornaam : A.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Gaza

nationaliteit : Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 03/04/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

"• Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève (1951);

• Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

• Schending van artikel 3 EVRM;

• Schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

• Schending van het redelijkheidsbeginsel;

• Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

• Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. "

Hij betoogt als volgt:

“Samenvatting middel:

De bestreden beslissing houdt geenszins rekening met de actuele, buitengewone omstandigheden ten gevolge van COVID-19. Omwille van de huidige pandemie is het voor de verzoekende partij onmogelijk om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gezien niet-essentiële verplaatsingen verboden werden verklaard.

Bovendien brengt de bestreden beslissing zowel de gezondheid van de verzoekende partij al de algemene volksgezondheid in gevaar én houdt het een onmenselijke behandeling in.

4.1.1. Onmogelijk om België te verlaten

Momenteel kan de verzoekende partij het grondgebied niet verlaten omwille van de afgekondigde maatregelen tegen het corona-virus.

Op 11 maart 2020 werd het corona-virus (Covid-19) door de Wereldgezondheidsorganisatie als een pandemie bestempeld (stuk 5, Nu, WHO bestempelt corona-uitbraak officieel als pandemie, 11 maart 2020, te consulteren op: <https://www.nu.nl/coronavirus/>[...]).

Sindsdien hebben de meeste landen nationale lockdowns afgekondigd en hun grenzen gesloten, in een poging de verspreiding van het virus tegen te gaan.

Ook België nam verregaande maatregelen tegen COVID-19. Hoewel er een versoepeling op komt is, blijft het bijzonder onzeker wanneer reizen naar het buitenland opnieuw mogelijk zal zijn. Alle niet-essentiële reizen naar het buitenland zijn op heden nog steeds verboden. Pas vanaf 15 juni 2020 gaan de Belgische grenzen opnieuw open en zou er opnieuw naar andere lidstaten van de Europese Unie gereisd kunnen worden:

“Vanaf 15 juni gaan de grenzen weer open en kan u op reis naar alle lidstaten van de Europese Unie, het Verenigd Koninkrijk en de vier Schengenlanden die niet tot de EU horen (IJsland, Noorwegen, Zwitserland en Liechtenstein). “Elk land besluit zelf over de opening van zijn grenzen”, waarschuwt premier Wilmès. Als u dus naar een Europees land op reis wil, raadpleeg de website van het ministerie van Buitenlandse Zaken.”

(stuk 18, VRT NWS, Binnenlandse reizen kunnen weer vanaf 8 juni, de meeste Europese reizen vanaf 15 juni, 3 juni 2020, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/>[...], [...])

Echter is er op heden nog steeds geen enkele informatie over wanneer er opnieuw buiten de Europese Unie gereisd zal kunnen worden...

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd afgeleverd waren de Belgische grenzen gesloten. Ondanks het feit dat verwerende partij hiervan op de hoogte was, werd hier geenszins rekening mee gehouden. Het is voor verzoekende partij absoluut onmogelijk om het bevel om het grondgebied te verlaten te eerbiedigen.

Het feit dat verwerende partij hier geen rekening mee houdt, houdt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

4.1.2. Gevaar voor de eigen gezondheid én de volksgezondheid

Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, was verwerende partij er zich van bewust dat de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten niet kon naleven zonder dat dit een risico voor zijn eigen gezondheid en de volksgezondheid met zich meebracht.

Bovendien zou de verzoekende partij de bij de ministeriële besluiten opgelegde veiligheidsmaatregelen moeten overtreden, waardoor hij een boete zou riskeren (stuk 6, De Standaard, Al miljoen euro coronaboetes, 16 april 2020, te consulteren op: <https://www.standaard.be/>[...]).

De bestreden beslissing is des te opmerkelijker omdat de verwerende partij zelf gedwongen repatriëringen heeft opgeschort. Personen zonder verblijfsdocumenten werden vrijgelaten omdat er

geen zicht is op repatriëringen (stuk 7, De Morgen, 300 mensen zonder papieren vrijgelaten: corona-virus zet DVZ onder druk, 19 maart 2020, te consulteren op: [https://www.demorgen.be/\[...\]](https://www.demorgen.be/[...])).

Gelet op het voorgaande is het schandalig dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) heeft afgeleverd aan de verzoekende partij.

4.1.3. Gebrekkige gezondheidszorg in Gaza

Zelfs indien de verzoekende partij het land zou kunnen verlaten en zou kunnen terugkeren naar Gaza, quod non, zou dit een onmenselijke behandeling inhouden. De eerste corona-infecties in de Gazastrook werden op 22 maart 2020 vastgesteld en zijn een grote zorg voor gezondheidswerkers, humanitaire organisaties, maar ook voor de regeringen. Op heden blijft Gaza relatief gespaard van het corona-virus. Maar wat iedereen zorgen baart is het feit dat eens het virus zich verspreidt in de Gazastrook, dit een catastrofe zal betekenen.

"If there was a local outbreak, it would be a nightmare and a major catastrophe," Matthias Schmale, the UN's director of operations in Gaza, told EUobserver from Gaza City on Wednesday (15 April).

An outbreak could quickly spread because the strip was the world's most densely populated place, where it was normal for families of 12 or more, including children and elderly relatives, to live in two-bedroom flats, he said.

They have nowhere to flee from infection because of Israel's blockade.

Many are weakened by malnourishment.

And Gaza has only 87 adult intensive care beds with ventilators for its 2 million people, meaning its health service would be "overwhelmed" if just 2,000 or so got sick, Schmale warned.

The nightmare could also include fresh violence on the Israeli border." (stuk 8, EU Observer, Can Gaza avert a coronavirus 'nightmare'?, 17 april 2020, te consulteren op: [https://euobserver.com/\[...\], \[...\]](https://euobserver.com/[...], [...]))

Het gezondheidssysteem in de Gazastrook is compleet verwoest ten gevolge van de blokkade die 14 jaar lang door Israël werd opgelegd. De medische sector kampt met ernstige tekorten aan gekwalificeerd personeel, infrastructuur en noodzakelijke voorzieningen. Het gezondheidssysteem van Gaza is niet voorbereid op een dergelijke epidemie.

"The Gaza health care system does "not have the capacity to deal with the large number of cases," UN Humanitarian Coordinator for the Palestinian Territories Jamie McGoldrick told The Jerusalem Post. He warned a sharp rise in those stricken by the disease "would lead to a breakdown of the health system itself.

(...)

"Everyone is desperate. The people in Gaza are more desperate because of the situation there," he said. "Gaza is very overcrowded. The health system is in poor shape because of years of under-resourcing," McGoldrick said. A coronavirus outbreak in Gaza would put stress on a system that was already overloaded from dealing with the high number of injuries from the weekly Great March of Return protest that were mostly halted by the end of 2019, he explained." (stuk 9, The Jerusalem Post, UN Official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza Health System, 30 maart 2020, te consulteren op: [https://www.jpost.com/middleeast/\[...\], \[...\]](https://www.jpost.com/middleeast/[...], [...]))

De corona-epidemie, die al immense gevolgen heeft voor Westerse en Aziatische landen, zal ongetwijfeld leiden tot een ongekende humanitaire catastrofe in Gaza. Het is dus slechts een kwestie van tijd, gezien de overbevolking in de regio het onmogelijk maakt om burgers te isoleren. Bovendien maakt het gebrek aan financiële middelen en de armoede van burgers de toegang tot medische zorg onmogelijk (stuk 10, Aljazeera, Coronavirus: Doctor warns of 'incoming disaster' in Gaza, 26 maart 2020, te consulteren op: [https://www.aljazeera.com/news/2020/\[...\]](https://www.aljazeera.com/news/2020/[...])).

Met slechts 70 bedden op de intensieve zorgen, 200 tests en weinig beschermende medische kleding, is een infectie als het ware een doodsvonnis.

"We hebben bijna overal gebrek aan", zegt de 29-jarige Salam Khashan. Ze is arts in het grootste ziekenhuis in Gaza-stad. "Elke ochtend krijgen we vier mondkapjes die we moeten delen met tien artsen en twee verpleegkundigen. We hebben nauwelijks beschermende handschoenen, en onvoldoende coronatesten."

De armoede in het ziekenhuis tekent de toestand in de Gazastrook. In het hele gebied zijn voor twee miljoen mensen nog geen honderd beademingsapparaten beschikbaar. De weinige intensievecare-bedden die er zijn, zijn bovendien bijna allemaal al bezet." (stuk 11, NOS, Gazastrook vreest fatale corona-uitbraak: 'Hoe lang houden we dit vol?', 18 april 2020, te consulteren op: [https://nos.nl/\[...\], \[...\]](https://nos.nl/[...], [...]))

De artsen zijn het erover eens dat de enige duurzame gezondheidsoplossing erin bestaat de Israëlische blokkade op te heffen. Dit zou het land in staat stellen om de nodige medische apparatuur binnen te brengen, maar ook om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen (stuk 10, Aljazeera, Coronavirus: Doctor warns of 'incoming disaster' in Gaza, 26 maart 2020, te consulteren op: [https://www.aljazeera.com/\[...\], \[...\]](https://www.aljazeera.com/[...], [...])).

Daarnaast blijkt uit een analyse van het buitenlands beleid dat de vrees voor het coronavirus meer is dan louter de bezorgdheid over het falen van de gezondheidszorg. Deskundigen hebben Gaza jarenlang beschreven als een "tijdbom" en het gezondheidssysteem kan op elk moment imploderen. Maar deze implosie zou grote politieke gevolgen kunnen hebben, wat kan leiden tot een uitbarsting van geweld.

"In Gaza, the pandemic prompted Hamas, the militant group that rules the coastal enclave, to float the possibility of a prisoner exchange, which Israel quickly said it would be happy to negotiate. But the Hamas leader, Yahya Sinwar, also blustered that if Gaza didn't get the medical equipment it needs it would "stop the breathing of six million Israelis." (stuk 12, The New York Times, Palestinians Fear a Coming Coronavirus Storm, 9 april 2020, te consulteren op: [https://www.nytimes.com/2020/\[...\], \[...\]](https://www.nytimes.com/2020/[...], [...]))

4.1.4. Conclusie

Het voorgaande toont duidelijk aan dat de verzoekende partij onmogelijk gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing brengt zowel de gezondheid van de verzoekende partij als de algemene volksgezondheid in gevaar. Indien verzoekende partij gevolg zou kunnen geven aan het bevel, quod non, houdt dit een onmenselijke behandeling in.

Het feit dat verwerende partij geenszins verwijst naar noch rekening houdt met de actuele maatregelen tegen het corona-virus houdt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in."

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 1A van de Conventie van Genève noch van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing is geen beslissing die uitspraak doet over een verzoek om internationale bescherming.

2.3. Eerste kernpunt van verzoekers betoog is dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, de Belgische grenzen gesloten waren, waardoor hij de bestreden beslissing onmogelijk kon uitvoeren. Gevolg geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten vereist het op het spel zetten van zijn eigen gezondheid en de volksgezondheid en zou hem blootstellen aan een boete wegens het overtreden van de veiligheidsmaatregelen, aldus verzoeker. Verzoeker acht het schandalig dat de verwerende partij de bestreden beslissing treft, daar waar ze zelf repatriëringen opschort en mensen vrijstelt omdat er geen zicht is op repatriëringen.

2.4. Artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt: *"Niet essentiële reizen vanuit België zijn verboden."* Het staat buiten kijf dat de bestreden beslissing een terugkeerverplichting met zich meebrengt. Verzoeker toont niet aan dat een terugkeer naar Gaza waarvan hij afkomstig is, een verboden niet-essentiële verplaatsing vanuit België betreft of dat een verplaatsing hiervoor naar de luchthaven niet noodzakelijk zou zijn zoals bedoeld in artikel 8 van het voormeld ministerieel besluit. Een blootstelling aan een boete wegens het overtreden van de veiligheidsmaatregelen wordt dan ook niet aangetoond. Verzoeker toont ook niet aan

dat een terugkeer naar Gaza met inbegrip van een verplaatsing naar de luchthaven een groter risico op blootstelling aan een besmetting door het coronavirus met zich meebrengt mits het in acht nemen van de nodige veiligheidsmaatregelen. Voorts toont verzoeker ook niet aan dat hij besmet is met het coronavirus en dat hij door het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren een gevaar voor de volksgezondheid zou zijn. Verder ziet de Raad het nut niet in van verzoekers betoog dat er beperkingen zijn op het reizen binnen de EU. De bestreden beslissing stelt niet dat verzoeker zich moet begeven naar een andere EU-lidstaat. Het blijkt dan ook niet dat verzoeker geen gevolg kon geven aan de bestreden beslissing. Voorts moet de Raad geen uitspraak doen over de vraag of het al dan niet schandelijk is dat de verwerende partij de bestreden beslissing treft. Dit betreft opportuïteitskritiek waarover hij zich niet te buigen heeft. Voorts stond het verzoeker ook vrij een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, wat hij heeft nagelaten te doen. Vreemdelingen ten slotte die worden vrijgesteld vanuit een gesloten centrum omdat ze niet kunnen worden gerepatriëerd, worden doorgaans eveneens in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met een uitvoeringstermijn. Ook voor deze bevelen kan een verlenging van de uitvoeringstermijn worden aangevraagd.

2.5. Tweede kernpunt van verzoekers betoog vormt de gebrekkige gezondheidszorg in Gaza die volgens hem niet is voorbereid op de corona-epidemie, waardoor er in Gaza een ongekennde humanitaire catastrofe in de maak is. Hierdoor kan van hem niet worden verwacht dat hij terugkeert omdat dit zowel zijn gezondheid als de algemene volksgezondheid in gevaar brengt. Verzoeker acht het ten slotte een schending van de zorgvuldigheidsplicht dat verwerende partij geen rekening houdt met de actuele maatregelen tegen het coronavirus.

2.6. Alle landen kampen met het coronavirus en overal staat de gezondheidszorg onder druk, ook die in België. Verzoeker toont niet aan dat de gezondheidszorg in Gaza op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing of zelfs thans dermate op apegapen ligt dat zijn terugkeer naar Gaza een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij is besmet met het Corona-virus of lijdt aan een aandoening waardoor hij een risicopatiënt is en een coronabesmetting met een haperende gezondheidszorg in de Gazastrook zeker nefast is voor hem. De algemene volksgezondheid of zijn eigen gezondheid lopen dan ook geen gevaar. Alleszins staat het verzoeker in dit geval vrij om een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in te dienen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aangezien niet blijkt en verzoeker ook niet aan toont dat de terugkeer naar Gaza een niet-essentiële verplaatsing vormt, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening moest houden met de *“actuele maatregelen tegen het Corona-virus”*.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoeker op:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.;*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- *SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING;*
- *SCHENDING VAN HET NON-REFOULEMENTBEGINSEL;*
- *SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;*
- *SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;*
- *SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.”*

Hij betoogt als volgt:

“Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment enig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partij op bescherming in het licht van artikel 3 van het EVRM op basis van zijn Palestijnse afkomst.

Artikel 3 EVRM beschermt verzoekende partij tegen blootstelling aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 3 EVRM garandeert een absoluut recht, hieruit volgt dat elke staat verplicht is om eventuele aanwijzingen van een reëel risico conform art. 3 EVRM effectief te onderzoeken. Hierbij dient de staat alle aspecten effectief te onderzoeken.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens legt in dit kader een verregaande onderzoeksplicht op aan de beoordelende overheid, wanneer het een verwijdering betreft naar een land, waarvan uit rapporten blijkt dat mensenrechtenschendingen er veelvuldig voorkomen.

"The Court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention." (EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, §147, [...])

Verzoekende partij maakte reeds duidelijk dat hij, bij terugkeer naar Gaza, vreest het slachtoffer te worden van de o.a. de algemene onveiligheidssituatie aldaar.

Gezien de zorgwekkende en onveilige veiligheidssituatie in Gaza en het huidige gebrek aan duidelijkheid over het toekomstige Israëlische beleid aldaar, moet de situatie in Gaza nauwlettend in de gaten worden gehouden. Hoewel er op 14 november 2019 een nieuw staakt-het-vuren werd afgekondigd, duurde dit nog geen dag (stuk 13, NRC, Nieuwe raketaanvallen Israël en Gazastrook ondanks wapenstilstand, 15 november 2019, te consulteren op: <https://www.nrc.nl/nieuws/>[...])

Sinds deze mislukte wapenstilstand is het conflict hervat (stuk 14, Het Laatste Nieuws, Israël bombardeert Hamas in Gaza na raketlancering, 30 november 2019, te consulteren op: <https://www.hln.be/>[...])

Tijdens de weken en maanden die volgden vonden er zo goed als dagelijks nieuwe aanslagen en incidenten plaats. Hoewel er hierbij niet altijd slachtoffers vallen, blijft de situatie bijzonder instabiel.

"Israeli aircraft struck Hamas' positions in Gaza early on Thursday after Palestinians in the enclave launched projectiles and explosive balloons across the border, the Israeli military said in a statement."

Palestinian security sources and witnesses in Gaza reported hits on unspecified targets north of al-Shati refugee camp near Gaza City and a Hamas facility in the southern Gaza Strip. They said nobody was injured."

(...)

The incidents come as part of near-daily exchanges along the Gaza-Israel separation border after the announcement last week of US President Donald Trump's proposed Middle East plan." (stuk 15, Aljazeera, Israel attacks Gaza again amid continued tensions over Trump plan, 6 februari 2020, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/>[...], [...])

De Verenigde Naties waarschuwen voor een verdere escalatie van het conflict:

"The situation is escalating as we speak with continuing projectiles being fired from Gaza and retaliatory Israeli airstrikes."

He called for "an immediate stop" to the firing of rockets and mortars that "only risk dragging Gaza into another round of hostilities with no end in sight".

"The indiscriminate launching of rockets against civilian population centres violates international law and must end", stressed the UN envoy." (stuk 16, UN News, With Gaza violence 'escalating as we speak', UN envoy calls for 'immediate stop', 24 februari 2020, te consulteren op: <https://news.un.org/en/>[...], [...])

Na de uitbraak van het corona-virus bleven ook de Palestijnen en Israëliërs zo veel mogelijk binnen, waardoor de situatie even bedaard leek te zijn. Echter was deze rustige periode opnieuw van korte duur en worden er sinds kort opnieuw raketten afgevuurd door zowel Hamas als Israël.

"The Israeli army announced March 27 that it had struck Hamas targets in the Gaza Strip in response to a rocket launched toward a settlement in the Gaza envelope on the same day. No injuries were

reported. Thousands of Israelis rushed to shelters; this was the first escalation since the coronavirus outbreak in February. Palestinians and Israelis have been staying home as part of efforts to contain the spread of the virus.

(...)

Hamas spokesman Hazem Qassem told Al-Monitor, "The Gaza Strip is experiencing disastrous conditions due to the Israeli blockade, and Israel alone bears the responsibility for this ongoing situation. Hamas is communicating with mediators to force Israel to break the Gaza blockade, in light of the coronavirus pandemic, which has added fuel to the fire. The ongoing Gaza blockade does not contribute to a calm security situation." (stuk 17, Al-Monitor, Rocket fired toward Israel amid coronavirus outbreak in Gaza, 3 april 2020, te consulteren op: [https://www.almonitor.com/\[...\], \[...\]](https://www.almonitor.com/[...], [...]))

Op basis van bovenstaande informatie staat vast dat er voor de verzoekende partij, bij een terugkeer naar Gaza, een hoog risico is om mensonwaardig behandeld te worden in de zin van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij liet echter volledig na hier enig onderzoek naar te verrichten. Bijgevolg schond verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

2.8. Kernpunt van verzoekers kritiek is dat de informatie die hij verstrekt in zijn verzoekschrift erop wijst dat hij bij terugkeer naar Gaza een hoog risico loopt om mensonwaardig te worden behandeld in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij wijst meer bepaald op de specifieke "onveilige veiligheidssituatie" in Gaza ingevolge het conflict met Israël. Hij verwijt verwerende partij hiernaar geen enkel onderzoek te hebben gedaan.

2.9. De Raad ziet niet in welk bijkomend onderzoek verzoeker nog verwachtte van de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM, gezien het arrest nr. 234 846 van 3 april 2020. De Raad heeft dit arrest gewezen n.a.v. verzoekers beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dit een maand voordat de bestreden beslissing werd getroffen. In dit arrest kan worden gelezen:

" (...) Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

"U verklaarde vooreerst zelf dat jullie niet echt arm of rijk zijn, maar een beetje tussenin (CGVS, p. 6). Uw vader heeft voldoende inkomen om het gezin te onderhouden, naast het geld van zijn pensioen – volgens het door u neergelegde attest een maandelijks bedrag van 4624 shekel, wat ruim 1100 EUR is – heeft hij ook nog inkomen van een parfumwinkel (CGVS, p. 5, 6). Twee van uw broers dragen financieel bij door les te geven (CGVS, p. 6, 7). Uw broer E. (...) is nog bezig met zijn studies verpleegkunde, uw zus D. (...) gaat naar school en uw zus N. (...) studeert tandheelkunde in Egypte (CGVS, p. 7). Voorts blijkt dat u uw universitaire studies tandheelkunde in Egypte deed en dat alle kosten hiervoor, met name het inschrijvingsgeld, dat het eerste jaar het aanzienlijke bedrag van 2400 USD bedroeg en de daaropvolgende jaren de helft, uw logies in een appartement dat u samen met vrienden huurde, kosten om te eten en dergelijke, volledig betaald werden door uw familie (CGVS, p. 11). Dat uw familie voldoende geld heeft om twee kinderen in het buitenland te laten studeren is een sterke aanwijzing dat jullie financiële situatie meer dan behoorlijk is. Voorts blijkt dat de woning waar u verbleef toen u in de Gazastrook woonde eigendom is van uw familie en dat deze woning vrij groot is (CGVS, p. 7). U zei immers dat er een garage is voor de auto die uw vader bezit, een grote gastenkamer, een grote zaal, drie slaapkamers, een vrije kamer, nog een andere kamer, drie toiletten, een balkon en een keuken

(CGVS, p. 8). Hier bovenop werd nog een appartement bijgebouwd voor uw broer M. (...), die recent trouwde, en uw andere broer (CGVS, p. 7, 8). Daarnaast stelt het CGVS vast dat u twee maternale tantes en één oom hebt die sinds lang in Zweden verblijven en de Zweedse nationaliteit hebben (CGVS, p. 10). Hoewel er problemen zouden zijn tussen deze oom en uw moeder, blijkt uit uw verklaringen dat uw tante in Zweden u herhaaldelijk ondersteunde, zo gaf zij geld aan uw ouders bij feesten en werd dat geld gebruikt om uw studies te financieren (CGVS, p. 11, 21). Uw familie in Zweden leende u ook een deel van het geld dat u nodig had om uw reis naar Europa te bekostigen (CGVS, p. 21). Uit het geheel van deze elementen blijkt dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is en dat op ondersteuning van uw familie kan rekenen.”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

[...]

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

(...)

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Gaza en hierbij verwijst naar de moskee gelinkt aan Al-Qassam die dichtbij uw woning ligt en waar soms leden van Hamas of Al-Qassam zitten of een vlag geplaatst wordt die een doelwit zou(den) kunnen vormen (CGVS, p. 15) dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u op geen enkele wijze aangetoond hebt dat de moskee in kwestie gelinkt is aan Al-Qassam. Het CGVS merkt voorts op dat deze moskee volgens uw verklaringen in 2007 of 2008 – intussen ruim tien jaar geleden - gebouwd werd en dat noch u, noch uw familieleden in al de jaren sindsdien het slachtoffer zijn geweest van willekeurig geweld omwille van nabijheid bij de moskee. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat de huizen van burgers gelegen in de nabijheid van moskeeën een doelwit vormen van de Israëlische veiligheidsdiensten, noch blijkt hieruit dat de mate van geweld nabij moskeeën zodanig hoog is dat er een dermate grote dreiging is voor de burgerbevolking die er in de buurt woont om een reëel risico op ernstige schade te lopen. Er dient overigens vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw familie nog steeds woonachtig is in hetzelfde huis, daar zelfs een verdieping bijbouwde en het blijkbaar niet opportuun achtte huisvesting te zoeken op een andere plek in de stad waardoor jullie zichzelf niet aan een dergelijk risico zouden blootstellen. Aldus moet worden vastgesteld dat u geen bewijs levert dat u specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, zodat de mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde niet lager moet worden ingeschat.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, zodat ze onverminderd overeind blijven en bijgevolg door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.”

2.10. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming hield ook een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009).

2.11. De Raad oordeelde in bovenvermeld arrest dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Tevens oordeelde de Raad dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer verzoeker terugkeert naar Gaza, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Ook oordeelde de Raad dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker brengt geen thans geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Met het aanhalen van algemene informatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie die reeds werd beoordeeld, en zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen aan die de door de Raad gedane appreciatie van zijn geval kunnen ombuigen. Verzoeker toont niet aan dat hij, gelet op zijn persoonlijke situatie, bij terugkeer naar Gaza een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er nog op dat het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen het bovenvermeld arrest nr. 234 846 niet toelaatbaar werd verklaard door de Raad van State bij beschikking nr. 13.809 van 23 juli 2020.

2.12. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Verzoeker betwist niet dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”*.

Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt dat verzoeker evenmin de schending van *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* aantoonde.

2.13. De aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet nader uitgewerkt en de Raad is niet bevoegd om de billijkheid van een beslissing te beoordelen. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Het tweede middel is derhalve, voor zover onvankelijk, ongegrond.

2.14. Bij brief van 2 juli 2020 verstuurt verzoeker een aanvullende nota naar de Raad. Hij voegt een medisch attest bij deze nota, wijst erop dat hij last heeft van scabies en dat hij hierdoor een kwetsbaar profiel heeft. Verzoeker is van oordeel dat hij hierdoor een risicopatiënt is voor het coronavirus. Het medisch attest betreft een niet ondertekende brief van dr. T.A. gericht aan haar collega, dr. S.A. van 18 juni 2020. Hierin wordt meegedeeld dat verzoeker op raadpleging kwam omwille van *“recidief of nog steeds aanwezige scabies. Patiënt heeft gangetjes zowel thv de handen en de voeten”*. Voorts wordt meegedeeld wat verzoeker werd voorgeschreven en dat de algemene maatregelen die hij moet treffen, hem nogmaals werden uitgelegd. De brief sluit af met de melding dat verzoeker na twee weken best opnieuw op raadpleging komt. De Raad leest hierin nergens dat verzoeker hierdoor een risicopatiënt is voor het coronavirus of een kwetsbaar profiel heeft. Enkel een medisch attest kan dit attesteren, quod non. Daargelaten de vraag of de Raad dit stuk in zijn beraad kan betrekken gezien het dateert van na het treffen van de bestreden beslissing, kan dit stuk geen afbreuk doen aan de bovenvermelde bespreking van de middelen.

2.15. Ten slotte kan nog het belang bij de middelen in vraag worden gesteld, gezien de voor de verzoekende partij aanwezige advocaat ter terechtzitting erop wijst dat de dominus litis haar heeft meegedeeld dat de verzoekende partij thans in Italië verblijft en ze stelt: “*dat zij zich gedraagt naar de wijsheid voor wat betreft het actueel belang bij haar beroep*”, om er echter vervolgens aan toe te voegen “*Ondergeschikt*” te willen volharden in het beroep, daar het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geldt voor het volledige Schengengrondgebied.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA